Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXVI. Ч. 50. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 6-го БЕРЕЗНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, MARCH 6, 1979 No. 50. VOL. LXXXVI.

Провідник робітників-дисидентів є психічнохворий — твердить Москва

Женева, Швайцарія. — Речники совєтської делеґації до Міжнародної Організації Праці (МОП), яка є спеціяльною аґенцією Об'єднаних Націй, у середу, 28-го лютого, заявили на засіданні управи МОП, що Владімір Клєбанов, колишній вуглекоп з Донецька в Україні та організатор незалежної від совєтського уряду робітничої спілки, є психічнохворий і потребує відповідного лікування в наслідок давнішого випадку у копальні, коли був поранений в голову.

Леонід Костін, перший заступник голови совєтського урядового комітету для робітничих і соціяльних справ, і Пйотр Піменов, провідний діяч профспілок у Совєтському Союзі, які вповні контрольовані урядом і Комуністичною партією, виступили перед управою МОП, щоб заперечити закиди, що совєтські власті переслідують робітників, які стараються створити незалежні від уряду профспілки.

Заперечуючи, що тих робітників заарештовано і засуджено на терміни ув'язнення, або запроторено до психолікарень, Л. Костін заявив, що зорганізована Клєбановим профспілка — „це створена під зовнішнім впливом група малконтентів, яку використовують для політичних цілей".

Натомість Пйотр Піменов твердив, що „психічнохворому" Клєбанову признано 15,000 долярів відшкодовання за випадок в копальні і постійну пенсію, але він далі продовжує нарікати і „не може пристосуватися до нашого суспільства". З уваги на те, він потребує психіятричного лікування. Піменов не зазначив, чи Клєбанов перебуває в закладі для умово хворих, чи на волі.

Як відомо, Клєбанов і група його однодумців у кінці 1977-го року неформально, а в січні 1978-го року вже формально створили „Вільну Профспілку Совєтського Союзу", завданням якої має бути оборона прав робітників, інтерес яких відмовляються заступати урядові профспілки. Заки Клєбанов та його приятелі вирішили створити цю незалежну

(Закінчення на стор. 3)

Проф. В. Янева запрошено доповідати в Зальцбурзі

Мюнхен (ПБ УВУ). — Саме з'явилася програма доповідей у „Авдіторіюм Академікум" у Зальцбурзі на перший квартал 1979 року. До участи запрошено виключно університетських професорів (десятьох) із Бонну, Відня, Ґрацу, Мюнхену та Зальцбургу, в тому числі проф. В. Янева, який має прочитати у вівторок, 6-го березня доповідь про питання Східних границь духової Европи. У програмі подано також інформації про прелеґентів і їхні доповіді. В інформації про доповідь проф. В. Янева сказано, що Український Вільний Університет був заснований у Відні (1921 року) і що він діє від 1945 року у Мюнхені.

У своїй доповіді В. Янів виходить від питання „психологічних підстав Окциденталізму", вказуючи на великі розбіжності поглядів дослідників і визначних мислителів при визначуванні територіяльного засягу духової Европи. В пошукуванні об'єктивного критерія приналежности до Европи, автор зупиняється над питанням духової структури народів, які входять у гру. При тому він протиставить індивідуалістичному й динамічному „европейцеві" пасивного „орієнтала" з нахилом до колективістичного світовідчування. На підставі дослідів численних українських етнопсихологів проф. В. Янів вже силует „української людини", який призводить його до твердження, що східні границі духової Европи є тотожні із східніми межами України. Спеціяльно він відзначає, — каже дальше інформація про доповідь, що в його батьківщині в наслідок геополітичного положення та історичного розвитку скоро розвинулася свободолюбність із змаганням до своєрідної демократії, що противставиться усякій формі деспотії. Інформація кінчиться із підкресленням, що УВУ у Мюнхені має особливе завдання задокументувати присутність України й українців в рамках духової Европи.

Появився ювілейний збірник „За честь за славу за народ"

Торонто, Канада. — Недавно у видавництві „Новий шлях" появився з нагоди 50-літнього ювілею Української Стрілецької Громади в Канаді збірник п. з. „За честь за славу за народ".

Редактор збірника — д-р Зиновій Книш, художнє оформлення: проф. Михайло Михалевич. Книжка має 639 сторінок, золотом тиснений заголовок на темносиній полотняній обкладинці.

Цей збірник складається з таких розділів: До ясної мети, Було це, було й те... (спогади), Літопис Української Стрілецької Громади в Канаді, Стрілецька ґвардія, Відлітають сірим шнурком..., Документи.

У цих розділах поміщені статті, спогади, літопис діяльности окремих Відділів УСГ, списки всіх членів верховних керівних органів, список членів УСГ в Канаді, що померли в часі від 1928 до кінця 1977 року, витяги протоколів, статутів, закликів і різних документів та список жертводавців на це ювілейне видання.

Видавці збірника „За честь за славу за народ" пишуть у передмові, що „збірний у ньому досвід півсотлітньої праці зорганізованих у своєму товаристві колишніх бійців за волю України не залишиться для нас тільки історією. Віримо, що він відсвіжить у свідомості суспільности ті ідеї, з якими рушили в свій похід основоположники Української Стрілецької Громади: переконання, що тільки в праці й боротьбі, з суворими вимогами до себе самих, здобуваємо і формуємо кращу майбутність українського народу".

НАГОРОДА К. ТЕЛИЧКОВІ

Едмонтон, Канада. — Президент Української Народної Республіки —згідно з законом 22 травня 1977 року, у відзначення 60-их роковин (1917-1977) відродження Українських Збройних Сил — надав грамоту і Хрест 60-ліття Відродження інж. Костеві Теличкові, визначному українському діячеві.

„Право на одержання й ношення Хреста 60-ліття Відродження, — як пишеться в грамоті, — мають ті вояки, що залишилися до кінця вірними Українській Державній Ідеї незалежности й соборности, як також не сплямували своєї вояцької чести ніяким злочинним чи негідним вчинком".

ІЗРАЇЛЬ РОЗГЛЯДАЄ НОВІ ПРОПОЗИЦІЇ КАРТЕРА ЩОДО ЗАМИРЕННЯ З ЄГИПТОМ

Єрусалим/Вашінгтон. — Закінчуючи свої чотириденні переговори з ізраїльським прем'єр-міністром Менахемом Беґіном у Вашінгтоні, президент Джіммі Картер у неділю, 4-го березня, передав йому нові пропозиції уряду ЗСА, які мають на меті запобігти новому припиненню безпосередніх ізраїльсько-єгипетських переговорів, остаточною метою яких має бути мировий договір між Каїром і Єрусалимом.

Білий Дім і прем'єр Беґін відмовилися входити в подробиці цих нових американських пропозицій, які ізраїльський уряд плянував розглядати вже в понеділок, 5-го березня.

Як відомо, хоча минулого вересня в Кемп Дейвід, Меріленд, прем'єр Беґін, єгипетський президент Анвар ель-Садат і президент Картер виготовили текст тимчасових мирових ізраїльсько-єгипетських угод, то згодом виринули непорозуміння щодо деяких точок, зокрема тих, які стосуються палестинських арабів і їхньої території на західньому березі ріки Йордан і біля міста Гази, що їх окупує Ізраїль. З уваги на застій у переговорах між ізраїльською та єгипетською делеґаціями, які проходили у Вашінгтоні, президент Картер запросив прем'єра Беґіна прибути на особисті наради в Білому Домі. Беґін прибув до ЗСА минулого четверга, 1-го березня.

Минулої неділі президент Картер поінформував чільних членів обох Палат Конґресу про перебіг його переговорів із Беґіном і про нові американські пропозиції. Деякі законодавці відтак висловили надію, що ці пропозиції таки доведуть до остаточного порозуміння між Каїром і Єрусалимом, але багато інших заявили, що сумніваються, чи ізраїльський та єгипетський уряди погодяться на цю пропозицію, додаючи, що справа миру на Близькому Сході далі дуже непевна.

Вашінгтон і Пекін офіційно відкрили свої амбасади

Вашінгтон. — Завершуючи вже раніше устійнені і підписані дипломатичні зв'язки між З'єднаними Стейтами Америки і Китайською Народною Республікою, Вашінгтон і Пекін відкрили в четвер, 1-го березня ц. р., свої амбасади і відбули з цього приводу спеціяльні церемонії з участю урядових осіб обох держав. Президент Картер, який в останніх днях дуже турбується розвитком подій в Індокитаю і намагається довести до якнайскорішого замирення у В'єтнамі, прийняв акредитаційні листи від китайського амбасадора до Вашінгтону Чай Тсе-міна і заявив, що він уважає цю хвилину дуже важливою у відносинах між ЗСА і КНР. Чай зі своєї сторони запевнив президента Картера, що працюватиме в напрямі поглиблення співпраці обидвох народів.

Амбасадор ЗСА до Пекіну Леонард Вудкок не міг взяти участи у подібній церемонії в Пекіні, бо справа його потвердження в Конґресі і заприсяження дуже затяглася і він щойно у п'ятницю, 2-го березня зміг відлетіти до Китаю.

В Пекіні секретар скарбу в уряді Картера Майкел Блументол був офіційним репрезентантом ЗСА на церемонії відкриття амбасади і підтягнення, перший раз за 30 років, американського зоряного прапору на будинку, в якому від тепер приміщуватиметься бюра американської амбасади. „Задовго наші народи і наші уряди жили і діяли у відокремленні, — заявив Блументол підчеркуючи, що це відокремлення закінчилось, а тепер, не зважаючи на відмінність наших політичних і торговельних систем, ЗСА і КНР зможуть співпрацювати".

На подібній церемонії у Вашінгтоні китайський міністер металюрґійної індустрії Танґ Ка висловив надію, що нові зв'язки між Вашінгтоном і Пекіном сприятимуть дружбі і співпраці обидвох народів. Понад 100 осіб приглядалося у Вашінгтоні, як китайські представники вивішували на машті китайський червоний прапор.

Ці дві події у ЗСА і Китаю були продовженням процесу започаткованого свого часу президентом Річардом Ніксоном і прем'єром Китайської Народної Республіки Джоу Ен-лаєм, які в часі своєї першої зустрічі зобов'язалися працювати в напрямі відновлення нормальних дипломатичних зв'язків між обидвома країнами. Ця розмова була задокументована і завершена т. зв. Шанхайською резолюцією, яка пізніше стала основою до дальших розмов.

У Пекіні Блументол влаштував з цієї нагоди парадний обід з участю видатних китайських репрезентантів, працівників амбасади і запрошених американських гостей. На вашінгтонському прийнятті Державний департамент репрезентувала Хуаніта Крепс, секретар торгівлі. Державний секретар Сайрус Венс не брав участи у цих церемоніях.

Пентаґон домагається фльоти на Індійському океані

Вашінгтон. — Після відвідин секретаря оборони ЗСА Гарольда Бровна Савдійської Арабії, Йордану, Ізраїля і Єгипту, Пентаґон запропонував Білому Домові встановлення постійної морської фльоти в Індійському океані з уваги на „наші вітальні інтереси в цій частині світу" та на загрозу Совєтського Союзу.

Запропонована Пентаґоном фльота мала б включати літаконосця, кілька нищівників та ряд десантного типу кораблів. Крім цього, на американську базу Санто Дієґа в Перській затоці Пентаґон пропонує вислати літаки типу П-3, які слідкували б за рухом підводних човнів. Ці літаки є рівнож вивінувані ракетами.

Але речники Департаментів оборони і морської фльоти свідомі, що встановлення постійної фльоти на Індійському океані можна здійснити тільки коштом послаблення Шостої фльоти на Середземному морі, бо Сьомої фльоти на Тихому океані з уваги на брак кораблів. Один з високопоставлених урядовців Департаменту оборони заявив, не приховуючи затурбовання: „Це й є наслідок постійних обмежень в будові нових кораблів. Ще 10-15 років тому ми не були б мали труднощів вислати таку фльоту в Індійський океан".

Пентаґон сподівається, що Білий Дім затвердить плян, беручи до уваги поклади нафти в країнах Близького Сходу, відкритий доступ до них численно могутньої фльоти СССР і постійні конфлікти й політичну нестабільність в цій частині світу. Вони уважають, що сильна американська присутність на Індійському океані є конечна для охорони американських інтересів й безпеки країн-союзників ЗСА на Близькому Сході.

КИТАЙЦІ ЗАПОВІДАЮТЬ ВІДТЯГНЕННЯ СВОЇХ ВІЙСЬК З В'ЄТНАМУ

Пекін. — Після 17-денної війни, в якій військові частини комуністичного Китаю зайняли прикордонну смугу В'єтнаму, щоб „покарати" Ганой за напад на сусідню комуністичну Камбоджу і нарушення в'єтнамсько-китайського кордону, Пекін у понеділок, 5-го березня, повідомив, що починає відтягати свої війська з в'єтнамської території.

Повідомлення Пекіну наспіло кілька днів після здобуття китайськими з'єднаннями в'єтнамського міста Ланґ Сон, важливого комунікаційного центру в північносхідній частині країни. Офіційне китайське пресове аґентство заявило, що Китайська Народна Республіка „гідно провчила в'єтнамських агресорів" і тепер відтягатиме свої військові частини, перестерігаючи, однак, що якщо в'єтнамські з'єднання нападатимуть на відступаючі китайські війська, то Китай „готовий поробити відповідні протизаходи". Спостерігачі передбачають, що хоча Китай відтягає свої війська, то збройні зудари триватимуть ще принаймні кілька днів.

Пекін вже раніше запропонував переговори з Ганоєм в справі припинення військових акцій, але комуністичний уряд В'єтнаму відкинув цю пропозицію, заявляючи, що переговорюватиме з Пекіном тільки тоді, коли всі китайські військові частини залишать в'єтнамську територію.

Косиґін обіцяє дальшу допомогу для В'єтнаму, погрожує Китаєві

Москва. — Голова Ради Міністрів Совєтського Союзу Алексей Косиґін, виступаючи з промовою на передвиборчому мітинґу заявив слухачам, що „китайський напад на В'єтнам був цинічним і варварським актом міжнародного пірацтва". Косиґін відмічував, що в'єтнамці не перестрашились китайської інвазії і по геройськи відбивають наступи напасників. В'єтнам, — заявив Косиґін, — не буде залишений на призволяще. Він однак не входив в деталі і не прозраджував совєтських інтенцій. Косиґін, якому якраз тепер минуло 75 років життя, закликав інші країни світу не бути невтральними, а активно засудити агресію. Обговорюючи справи торгівлі совєтський верховода погрожував обмеженням торговельної виміни з тими західніми країнами, які продаватимуть зброю для Китаю. Незмінною справою Косиґін вважає також „переворот" у Камбоджі, який, як відомо, був переведений за допомогою регулярних армійських частин комуністичного В'єтнаму. „Намагання китайських керівників оправдати свою агресію подіями в Камбоджі, — заявив совєтський прем'єр, — є лицемірством".

З поденервуванням Косиґін висловився про тих, які заявивши невтральне становище, намагаються навіть підтримувати Китай на міжнародній арені і засуджують „обидві агресії" — у В'єтнамі і Камбоджі. Ця замітка, кажуть аналітики, відносилась в першу чергу до двох комуністичних держав Румунії і Югославії і до З'єднаних Стейтів Америки, які засудили „обидві агресії" і домагались виведення війська з В'єтнаму і Камбоджі. Косиґін перестерігав китайців також перед збільшеною військовою активністю в Лясоі.

Минулого кінця тижня з погрозами на адресу Китайської Народної Республіки виступив також генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР Леонід І. Брежнєв, кажучи, що Совєтський Союз, члени Варшавського Пакту і Куба

(Закінчення на стор. 3)

Прем'єр Базарґан гостро критикує Революційний Комітет

Теґран. — Прем'єр-міністер тимчасового іранського уряду Мегді Базарґан у середу, 28-го лютого, гостро скритикував членів Революційного Комітету, якого контролює мусулманський провідник Аятоллах Хомейні, заявляючи, що згаданий Комітет переслідує людей, арештує іранців і чужинців, відмовляється виконувати доручення уряду, переводить напади на амбасади інших країн тощо. Якщо така ситуація продовжуватиметься, то він, тобто, прем'єр Базарґан, зрезиґнує.

Цю гостру критику і погрозу про можливість своєї резиґнації Базарґан виголосив у радіопередачі, яку коментатори вважають найгострішим виступом Базарґана проти Революційного Комітету від часу, коли Хомейні призначив його на пост прем'єра. Спостерігачі вказували, що Базарґан розчарований, що Хомейні покищо не додержав своєї обіцянки і не зліквідував згаданого Комітету. З уваги на це, повновласті тимчасового уряду дуже обмежені. Але інші члени тимчасового уряду висловлюють надію, що ситуація незабаром зміниться на краще, бо Хомейні вже переїхав з Теґрану до міста Кум, яке лежить на південь від столиці та є релігійним центром Ірану.

Під час свого виступу по радіо прем'єр Базарґан недвозначно натякнув, що деякі члени Революційного Комітету відповідальні за напад лівих повстанців на амбасаду ЗСА 15-го лютого цього року.

Помер Мустафа Барзані, колишній курдський провідник

Вашінгтон. — У четвер, 1-го березня, тут у лічниці університету Джорджтавн помер на удар серця колишній лідер курдів ген. Мустафа Барзані, який перебував у ЗСА з 1975 року, одержавши дозвіл на постійний побут у цій країні після здушення повстання курдів Іраком та Іраном. Смерть наступила на 76-му році життя.

Ген. Барзані був всецілo відданий ідеї самостійности курдів, народу який нараховує біля 12 мільйонів і який розпорошений по територіях чотирьох країн — Туреччини, Ірану, Іраку і СССР. Курди — це неарабський народ мусулманського віросповідання, який по сьогоднішній день зберіг свою культуру та ідентичність.

Ген. Барзані очолив рух спротиву курдів ще під час Другої світової війни і від 1960 до 1975 року він повстанську війну проти Іраку за встановлення самостійного Курдистану. Коли в 1975 році Іран і ЗСА відмовились від дальшої допомоги курдам, війська Іраку здушили повстання при допомозі совєтських танків, а ген. Барзані подався в екзиль, одержавши право азилю у ЗСА.

„ІДЕЯ ЗЛИТТЯ НАЦІЙ — ЗЛОЧИННА" — ПИШЕ ОЛЕСЬ БЕРДНИК У „КНИЗІ БУТТЯ СВЯТОЇ УКРАЇНИ"

Книга Буття Святої України (фрагменти)

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Як ми вже раніше повідомляли, на Захід надійшов новий самвидавний твір п. з. „Книга буття святої України", автором якої є відомий письменник-фантаст Олесь Бердник. Ця Книга надрукована українською та російською мовами. Подаємо уривки з неї, разом з фотокопією титульної сторінки та підписом автора.

„Передмова.

Надзвичайний стан Плянети вимагає нового розуміння ситуації, нових стосунків між людьми та народами, між мислячими істотами і фауною та фльорою Землі, а також Нового Права...

Народи Світу визріли для того, щоб звільнитися від ланцюгів примусу „Закону", який впродовж віків творить злочинців і закову творчі сили в безвихідь.

Альтернативні шляхи потрібні у всіх сферах плянетарного життя, щоб відшукати прийнятий для всіх людей спосіб ратунку Життя на Землі. Найголовніша творча сфера, в якій проявляється дух Людини, — НАЦІОНАЛЬНЕ ЖИТТЯ. Ось чому ми особливу увагу приділили пошуку нових форм буття для вияву народного духу.

Тривога за долю Землі, за долю Рідного Народу, а також Братерських народів Плянети, підказала нам, українським ентузіястам, альтернативне рішення в підході до НАЦІОНАЛЬНОГО ПИТАННЯ. З'явилася ідея Духовних Націй, або Духовних Республік, які повинні прийти на зміну нині існуючим політично-економічним Державам.

9 травня 1974 року в Києві було стверджено появу в Духосфері Землі нової історичної реальности — Української Духовної Республіки або СВЯТОЇ УКРАЇНИ.

Свята Україна — вільне братерство Українців усього Світу, об'єднаних спільністю мови, історичної спадкоємности і традицій, культури, народної долі, народних сподівань і здійснень.

Свята Україна, враховуючи історичну ситуацію, переступає політично-економічні обмеження і виходить на простір всесвітньої дії.

Свята Україна кличе до себе всі творчі сили Матері Націй для створення Нового Духовного Народу, вільного від ідеї протистояння, розбрату, кровопролиття, від прагнення до насилля і переваги над іншими народами.

Викладаємо тут передумови народження Святої України або Української Духовної Республіки...

Та найголовніший важіль — трансформація і визволення НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ від диктатури держав та імперіялістичних формацій.

Саме НАЦІЇ, НАРОДИ, ПЛЕМЕНА Плянети несуть в собі одвічно смисл життя і мудрість надзвичайного рішення в епоху катаклізму.

Тому Альтернативній Еволюції передує поява в Духосфері Землі Духовних Націй, спрямованих до Єдности Сущого і до надзвимірних можливостей Пізнання й Творчости.

Український Національний дух вперше в історії вільно й невимушено обирає шлях нового смислу Буття, і повідомляє братерські народи Плянети про створення Української Духовної Республіки або СВЯТОЇ УКРАЇНИ.

Свята Україна переступає і закликає інші народи переступити географічні, політичні, соціяльні та інші лаштунки, нав'язані історією, щоб стати Вселенськими Народами, здатними взяти на себе відповідальність за долю Всієї Сфери Життя.

(Закінчення на стор. 3)

Понад 2,400 науковців ЗСА обмежать співпрацю із СССР з уваги на ув'язнення совєтських дисидентів-науковців

Вашінгтон. — Минулого четверга, 1-го березня, речники нової організації „Науковці в обороні Орлова і Щаранського" („Саєнтістс фор Орлов енд Щаранський"), або в скороченні „С.О.С", яка охоплює понад 2,400 науковців ЗСА, включно з 13-ма Нобелівськими лавреатами, повідомили, що більшість членів тієї організації зобов'язалися цілком не співпрацювати із Совєтським Союзом у будь-якій науковій ділянці, аж поки совєтські власті не звільнять з ув'язнення згаданих двох дисидентів-науковців.

Інші члени „С.О.С", тобто значна меншість, повідомили, що продовжуватимуть співпрацювати і слухати викладів совєтських науковців, але тільки на терені ЗСА і не братимуть участи в жадних наукових конференціях в Совєтському Союзі, як теж противитимуться будь-якому поширенню наукового чи технологічного обміну із Совєтським Союзом, чи продажу передового технологічного устаткування Москві. Ці члени „С.О.С" повідомили, що продовжуватимуть свою акцію поки „совєтський уряд не докаже, що припинив переслідування та цькування наших совєтських колеґ."

Із понад 2,400 членів „С.О.С", 113 — це члени Крайової Академії Наук ЗСА, 20 є теперішніми чи колишніми головами інших видатних американських наукових організацій, а 18 — це президенти знаних наукових лябораторій.

Проголошуючи рішення обох фракцій „С.О.С", речники зазначили, що хоча організація називається „Науковці в обороні Орлова і Щаранського", то фактично її члени виступатимуть в обороні всіх переслідуваних совєтськими властями науковців, включно з тими, яким Москва не дає дозволу на еміґрацію.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Косик, Володимир Левенець (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Совєтські лицеміри

Як тільки почалася китайсько-в'єтнамська війна 18 днів тому, комуно-московські імперіялісти, теперішні протектори таких же в'єтнамських авантурників з подразненими імперіялістичними амбіціями, розпочали не тільки шалену пропаґандивну кампанію проти Китайської Народної Республіки і її теперішніх керівників, але також проти З'єднаних Стейтів Америки, які, нібито „ручкаючись з китайським вояжером'' Тенг Гсіаопінгом в часі його відвідин у Вашінгтоні, схвалювали таку китайську воєнну ініціятиву, завданням якої було „розпутати нову війну в Індокитаї''.

Услід за формальною заявою Ради Міністрів СССР, якою совєтські верховоди рішуче засуджують „вторгнення збройних сил Китаю на територію Соціялістичної Республіки В'єтнаму'' і бомбастичних статтей у центральній пресі та виступів кремлівських диктаторів на телевізії і радіо, Москва заініціювала справжній відьомський танець і включила у цю пропаґандивну кампанію дослівно усі прошарки населення СССР, а зокрема інтелеґентську верству суспільства, заставляючи її писати публічні листи на сторінках преси і підписуватись під такими лозунгами, як наприклад, „Ганьба пекінським злочинцям'', „Агресор дістане відсіч'', „Ми з тобою, героїчний В'єтнам'' тощо. Петро Гуріненко пише в „Літературній Україні'' з 23-го лютого ц. р., що „підлий і жорстокий ворог, підступно зосередивши сотні танків, літаків, гармат, підтягнувши до кордонів свого південного сусіда десятки піхотних дивізій, рушив у наступ на мирні села, піддаючи їх вогню і руйнуванню. Гинуть жінки і діти, ллється кров волелюбного народу''. Вкінці він запитує китайських керівників, „чи не дають їм спокою лаври біснуватого фюрера''. Подібні змістом листи „написали'' у цьому числі Євген Гуцало (аж дивно!), Іван Щербина, ну і Спілка Письменників України, яка діє тепер під новим керівництвом вірнопідданого Москві П. Загребельного. Крім того, майже по всіх містах України (і чи тільки України?) відбуваються так звані „мітінги солідарности з в'єтнамським народом''. Дивно при тому звучать слова совєтських пропаґандистів, коли вони говорять про „мирний в'єтнамський народ'', бож кожному відомо, що два місяці перед китайськими військовими акціями цей же „мирний'' В'єтнам, мабуть, не без матеріяльної підтримки комуно-московських імперіялістів і за їхньою тихою згодою, перевів іназію на сусідню, також комуністичну і диктаторську країну Камбоджу, уряд якої тісно співпрацював з Китайською Народною Республікою. Хто знає, — і з цим арґументом погоджуються багато західніх аналітиків, — чи цей напад В'єтнаму на Камбоджу не став причиною поширення військових зударів на китайсько-в'єтнамському кордоні і пізніших воєнних операцій китайської армії.

Очевидно, московські калькулятори, використовуючи зручно конфліктну ситуацію в Індокитаї, навіть риском поширення воєнних дій, намагаються припинити модернізацію економічного життя Китаю, яке тісно пов'язане зі зростом військової сили КНР, яка вже в недалекому майбутньому може стати важливим політичним і мілітарним фактором і протиставною до СССР силою. У Кремлі прекрасно знають, що нав'язання дипломатичних зв'язків Вашінгтону з Пекіном, розбудова і модернізація китайської господарської системи, це великий удар по дотеперішній агресивній політиці СССР і що в майбутньому, коли Китай хоч частково здійснить пляни свого розвитку, СССР опиниться в ізоляції поміж двома, а може й чотирма великими потугами. Проти себе стоятимуть тоді ЗСА, КНР, Японія і европейські держави НАТО з однієї сторони і ізольована комуно-московська імперія з другої. І власне тому, щоб не допустити до зміни політичного обличчя світу, московські авантюрники розпутують все нові й нові війни, щоб в'язати руки західнім державам і розпалювати антоґонізм між народами.

Треба надіятися, що Захід, а також наші українські політичні сили витягнуть з цього відповідні висновки і максимально використають існуючу ситаацію.

М. Стиранка

НОВІ ПОЛІТИЧНІ ПЕРСПЕКТИВИ Й НАШІ ЗАВДАННЯ

Чи не однією з найважливіших тем західньої преси, радіо і телекоментарів є ті перспективи нового укладу політичних сил у світі, які створюються у зв'язку з міжнародною активізацією Китаю й його явним намаганням організувати світовий антисовєтський блок. Звичайно, треба реально оцінювати ці заходи, беручи до уваги господарський та мілітарний потенціял Китаю, як і цілий ряд психологічно-політичних перешкод для реалізації такого пляну, які є пов'язані з дотеперішньою вже майже „традиційною західньою політикою „мирного співіснування'' та „відпруження''. Захід, в тому зокрема Европа, живучи під постійним загрозливим тиском свого східнього сусіда-колоса, й далі вперто триматиметься своєї опортуністичної тактики „добросусідських'' стосунків з СССР й втікатиме від реальної дійсности.

Принаймні велика частина західньо-европейських політиків протиставитиметься усьому тому, що виходить поза рамки розрядки й загострює можливості конфлікту з СССР. Найкращим прикладом того є нещодавні „міркування'' західньо-німецького політика із соціял-демократичного табору Венера, який в дуже яскравій формі заявив, що з боку СССР немає жадної загрози та що совєтські збросння мають „оборонний'' характер. Треба тому підкреслити, що Венер висловлює не тільки свої погляди, а цілої соціял-демократичної течії, на чолі з Брандтом та Бером (про останнього була не так давно мова, що він видвигнув проєкт „фінляндизації'' Західньої Німеччини). Немає також сумніву, що і в інших західньо-европейських країнах, а то й у ЗСА, є чимало впливових політиків, які думають катеґоріями таких „реалітетів'' і готові йти на всякі можливі поступки Москві в ім'я „святого спокою'', що вони й далі житимуть самообманом розрядки.

Одначе з другого боку вже віддавна можна спостерігати чималий злам у поглядах та наставленні політичної думки Заходу. Це насамперед зумовлене розчаруванням із дотеперішніх практичних результатів розрядки. Роблячи її баланс, кожен об'єктивний спостерігач бачить, що СССР використовує розрядку для дальшої посиленої пенетрації у світі, а вічні „роззброєння'' для посилення своїх зброєнь. Совєтсько-китайський конфлікт великою мірою почав майже „автоматично'' штовхати Захід в напрямі шукання нових політичних можливостей, нових перспектив у побудові укладу сил, які проломили б чи не „клясичні'' вже рамки змагу двох супротивників — Заходу та Сходу.

Це й є основа тих усіх подій, які тепер на наших очах проходять, і які можуть бути початком не тільки нового укладу сил, але й початком кінця совєтської імперії. Роля Китаю в новому укладі міжнародних сил зростатиме пропорціонально до зростання його економічної й мілітарної сили. За всякою правдоподібністю, Китай одержить велику підтримку з боку Заходу, зокрема з боку Америки, і, якщо внутрішня стабілізація там втримається, за яких десять-двадцять років, приблизно до 2.000 року, він становитиме силу, яка прискорить процеси внутрішнього загнивання в СССР, як і послабить чи навіть заломить його зовнішні впливи та його політику пенетрації і шантажу супроти Заходу.

Вже тепер ці перспективи дальшого розвитку подій у світі в такому некорисному для Москви напрямі — викликають тривогу й нервозність у рядах совєтських можновладців, й пов'язаний з тим тиск на Захід. Існує навіть, досить неправдоподібний, погляд, що Москва може вжити радикальних заходів для ліквідації китайської загрози — тобто почати воєнну „інтервенцію''. На нашу думку, риск такого кроку надто великий. Бож навіть якщо б Америка зберегла невтралітет, що не дуже правдоподібне, то й при успіхах такої „інтервенції'' у дальшій перспективі війна з 900 мільйонами китайців мусіла б закінчитися поразкою і Бог зна якими комплікаціями. Китай не Чехо-словаччина.

Отже, навряд, чи Москва пішла б на такий рискований крок. А якщо не піде, то її становище з року на рік гіршатиме, а становище Китаю кращатиме. Уся дотеперішня її зовнішньо-політична тактика може з наступальної опинитися в оборонних позиціях, що вже тепер подекуди видно. Звичайно, це матиме також вплив на внутрішню ситуацію в СССР. Знаємо, що в Китаю існують уже віддавна зацікавлення національними проблемами в СССР і хоч ці зацікавлення не мали якогось постійного характеру, можна надіятися що в дальшому ході подій ці проблеми в Китаю наберуть більше значення і Китай їх використовуватиме як один з важливіших засобів послаблення СССР.

За таких умов можливо-

(Закінчення на стор. 3)

Д-р мед. Роман Осінчук

ПОМІСНА УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА, ЇЇ РОЛЯ, ЗНАЧЕННЯ І ПОТРЕБИ

[2]

Проте, треба теж сказати, що в останньому році у згаданій проблематиці дещо змінилось на краще. Виглядає, що пособорова, опортуністична Ост-політика розполітикованих ватиканських кіл немов би затихла, а може й міняється та можливо приходить час іншої політики Ватикану, а не оборона за Божі й людські права всюди там, де вони є обмежені, себто в Україні. Цей новий напрям ватиканської політики підкреслив вселенський Архиєрей Папа Іван Павло II, зараз на початку своєї діяльности та в промові до десяток тисяч вірних запевнив їх, що свої зусилля присвятить обороні прав людини, сказавши такі знаменні слова: „Не людина є для системи, але система для людини. Тим самим необхідна є самооборона перед утиском системи''.*) Ці великі, відважні слова Вселенського Архипастиря дають деяку надію для поневолених наших братів в Україні, нашій Церкві на Батьківщині, а зокрема нашій Помісній Українській Католицькій Церкві в діяспорі на прихильне полагодження усіх справ зв'язаних із автономією нашої Церкви в лоні Вселенської Католицької Церкви, які вже давно чекають свого вирішення.

Треба підкреслити, що Папа Іван Павло II є великим патріотом своєї Церкви й свого польського народу й це часто сам підкреслює. Ще цього року плянує відвідати Польщу, щоби своєю архипастиря приявністю й авторитетом Вселенського Архипастиря 700-мільйонового стада вірних ще більше скріпити авторитет Польської Церкви та тісно об'єднати у ній ієрархію, священиків та вірних проти атеїстичних заходів комуністичного державного уряду.

Такого патріотичного ставлення до своєї Церкви та її прав треба очікувати й від нашого Божого Люду. Бож патріотизм й тверде становище в обороні слушних Божих і людських прав нашої Церкви — це християнські чесноти, які ніколи не повинні опускати нашої спільноти, а навпаки кріпити її у вірі остаточного осягнення тих прав. З радістю треба відзначити подібні прояви серед нашої спільноти в останніх місяцях, хоч би згадати об'єднану дію нашої Ієрархії на синодальних нарадах під проводом Блаженнішого Патріярха у листопаді 1978 року, дуже корисний та успішний З'їзд Мирян з участю делегатів із усіх країн нашого поселення та присутністю великого числа священиків; З'їзд священиків Т-ва св. Андрея та численна участь провідних людей із мирянського патріярхального руху в III СКВУ. Тут треба підкреслити, що III Світовий Конгрес перший раз ствердив, що „патріярхальний устрій Помісної Української Католицької Церкви на чолі з Блаженнішим Патріярхом Йосифом здійснюється та цей факт СКВУ вважає за позитивний розвиток в українському релігійному житті й сподіється, що його приймуть за такий також зовнішні чинники''**) Таке багатомовне ствердження найвищої української громадської Централі є важливим словом та морально скріплює мирянські організації за патріярхат у вільному світі.

Проте, ми повинні завжди оцінювати кожночасне положення нашої Помісної Церкви реально. Хоч політичні настрої у Ватикані може дещо змінились, то нам треба рахуватись також із цим, що ці зміни може й не скоро будуть мати прихильний розвиток у користь нашої Церкви. Нам треба рахуватись ще й з тим, що наша Католицька Церква в порівнянні з Римокатолицькою є відносно малочисельна, навіть якщо порівняти її з кількістю рамокатоликів на терені СССР та в сателітних державах. Треба теж рахуватись із дипломатичним тиском Москви на ватиканських політиків, хоч у теперішній ситуації двох змін на ватиканському престолі так москвофільські ватиканські кола як теж совєтські дипломатичні та церковні кола зайняли вичікуюче становище, щоби краще познайомитись із становищем, діяльністю та можливістю реорганізації куріяльних чинників теперішнім Папою Іваном Павлом II. Враховуючи усі ті чинники ми саме тепер повинні скріпити наші надії та віру у кращу майбутність нашої Церкви та з посвятою взятись до безперервної та наполегливої праці у нашому мирянському русі так в ідеологічному напрямку як рівнож у ділянці матеріяльної допомоги чи збіркової акції на патріярший фонд, враховуючи ще й посилення діяльности нашої Патріярхії з приводу приготувань до святкування 1000-ліття хрещення Русі-України. І тому, зокрема сьогодні, наша Помісна Церква мусить бути організаційно сильна, внутрі сильно об'єднана та з добрим патріотичним проводом своєї Ієрархії та священиків на чолі з Блаженнішим Патріярхом Йосифом, бо це приспішить ліквідацію усяких непорозумінь внутрі та прихильне полагодження усіх наших церковних проблем і назовні.

У нашій праці ми повинні дивитись та йти слідами нашого Блаженнішого, який без огляду на свій вік та не раз на неприхильні чи трудні зовнішні чи внутрішні проблеми нашої Церкви, розбудував та й продовжує розбудовувати добре кожному відомі установи нашої Патріярхії у Римі на чолі зі Собором св. Софії та Українським Католицьким Університетом та виповняє їх многогранною працею, церковною, науковою, педагогічною та видавничою. Сьогодні Патріярхія ПУКЦ у Римі стала найвизначнішим українським християнським центром у цілому світі, а зокрема серед 700-мільйонового католицького світу.

[Кінець]

*) Цитата з Церк. В. ч. 20 (241) стор. 1.

**) Цитата із Церк. В. ч. 20 (241) стор. 2.

І. Боднарчук

У РОЦІ ДИТИНИ — ДІТИ ДІТЯМ, А МИ ЩО?

Діти потребують нашого ласкавого слова й допомоги, зрозуміння і співчуття. Діти інколи зроблять те, чого старші не зуміють. Вони ж переконали своїми проханнями і леґендарного Кирила Кожем'яку, що вийшов на двобій із стоголовим змієм.

Діти дітей краще розуміють. Діти дітям більше співчувають. Діти з дітьми краще вивчають мову і виховуються. Діти жертвенніші, якщо йдеться про будь-яку допомогу дітям. Дітям цікавіше читати книжечку, коли в ній героями є їхні ровесники.

При Об'єднанні Літератури для Дітей і Молоді (ОПЛДМ) існує фонд „Серце і Книжка'' для допомоги книжкою потребуючим дітям розпорошених у різних країнах нашого поселення. Із цього фонду Управа ОПЛДМ висилала даром книжки дітям у різні країни нашого поселення: Арґентину, Бразилію, Параґвай, Юґославію та інші. І тут діти наші виявляють свою доброчинність.

Згадати б дітей передшкілля Св. Духа у Гамільтоні, Онтаріо, які від ряду років під проводом своєї учительки Мотрі Фаринич переводять збірки (коляди) на ціль „Серце й Книжка''. Ці діти й цього року провели коляду на згадану ціль, під час Йорданської вечері у Громаді Св. Духа в Гамільтоні, зібравши суму 298.47 долярів, які учителька Мотря Фаринич передала до каси ОПЛДМ. Оці перегуки українських дітей розпорошених по різних закутинах нашої діяспори — це найшляхетніші виховні моменти.

Належить підкреслити, що п-і Мотря Фаринич — член ОПЛДМ, рік-річно закуповує в магазині ОПЛДМ багато книжечок для дітей і комісове з розпроданих книжок повертає на фонд „Серце й Книжка''. Великого відруху набрала б ця справа, коли б побільше було в нас таких учителів.

Діти дітям у Році Дитини роблять своє, а що ми дорослі зробимо у Році Дитини для нашої дітвори?

Приготовляються різного роду фестивалі, конкурси і видання.

Управа ОПЛДМ запланувала в цьому році видати збірку найкращих наших казок для дітей з добірними ілюстраціями українських визначних мистців, які вже виявили добру волю пожертвувати свою працю.

Приготовляється до друку збірник з обстежень наших Рідних Шкіл Канади, в якому будуть використані світлини учнів шкіл, в яких діти вивчають українську мову, що й залишиться документом нашого часу.

Кожен письменник повинен у цьому році присвятити дещо із своїх праць нашим дітям.

Управа ОПЛДМ у цьому році хотіла б розписати літературний конкурс для наших письменників на кращі твори для дітей.

Усі ці справи тісно в'яжуться із фондом „Серце й Книжка'' при ОПЛДМ.

На Конгресі СКВУ під час сесії СКВОРади особливої уваги приділено потребі тіснішого контакту нашого шкільництва з ОПЛДМ в тому розумінні, що без доброї книжки не виховаємо наших дітей, як і без збуту книжки — без покупців, якими є учні наших шкіл, не зможе існувати ОПЛДМ.

Рік Дитини зобов'язує нас: письменників, мистців учителів, виховників і батьків, і зокрема українські фінансові установи, допомогти нашим дітям позбутись почуття меншевартости, закріпити в них право бути собою і членом свого народу.

Проф. д-р Петро Стерчо

ЮЛІЯН РЕВАЙ: БОРЕЦЬ ЗА КРАЩУ ДОЛЮ СВОГО НАРОДУ

[У 80-річчя Прем'єра Карпатської України]

[3]

Для посилення боротьби за введення автономії в Карпатській Україні в 1935 році зреорганізовано Першу Центральну Руську-Українську Народну Раду в Ужгороді, на чолі якої стояв о. Августин Волошин, з тим, що тепер першим заступником обрано посла Юліяна Ревая. У той спосіб праця посла Ю. Ревая на форумі Парляменту в Празі мала повну підтримку в Ужгороді. Так як у самому краю всі свідомі українці були в опозиції аж двох „автономістичних'' московофільських політичних партій, партії Андрія Бродія та партії Стефана Фенцика, так на форумі парляменту коаліція аґрарника Едмунда Бачинського та соціял-демократа Юліяна Ревая протиставилися їм, як людям на службі мадярів і поляків. Це тим більше, що в тому часі вже діяло добре зорганізоване українське крило аґрарної партії, на чолі з проф. Августином Штефаном і Степаном Клочураком. В Народній Раді сконцентрували свої політичні сили всі українські політичні діячі, крім комуністів. Об'єднано відтепер діяли і християнські народники о. Волошина, і соціял-демократи Юліяна Ревая, і аґрарника проф. А. Штефана, і націоналістична молодь Степана Росохи й Івана Рогача, як і жіноцтво Ірени Невицької.

Діяли вони об'єднано з народом у краю, але в Празі працював тільки посол Юліян Ревай. Там його завдання були нелегкі, але він завжди знаходив допомогу для своєї справи в інших.

Короною діяльности посла Юліяна Ревая на форумі чехо-словацького Парляменту була підготова проєкту й прийняття „Конституційного Закону про Автономію Карпатської України'' з 22-го листопада 1938 року, яким то законом змінено дотогочасну конституцію Чехо-Словаччини в тому сенсі, що Карпатську Україну визнано зфедерованою автономною державою з власним урядом, власним законодавчим Соймом, власним судівництвом і власною внутрішньою адміністрацією з українською мовою урядування. Подібний закон прийнято і для Словаччини, тому дотогочасну зцентралізовану Чехо-Словаччину перетворено на Федерацію Земель Чехії й Моравії, Словаччини й Карпатської України. На чолі автономного Уряду Карпатської України тоді вже в Хусті стояв монс. д-р А. Волошин, а міністрами були Юліян Ревай та Едмунд Бачинський. До речі, всі вони були також членами уряду цілої федерації, тобто міністрами Чехо-Словацької Республіки.

Тут, властиво, вже заторкуємо третій з черги етап діяльности Юліяна Ревая, етап державного будівництва в Карпатській Україні. Після потрясення державними основами Чехо-Словаччини на Мюнхенській Конференції Гітлера, Даладіє, Муссоліні й Чемберлена з 30-вересня 1938 року й віддання Гітлерові Судетів, вслід за чим зрезиґнував Едвард Бенеш із посту президента республіки 5-го жовтня 1938 року і влада опинилася в руках ген. Яна Сірового, словаки вже черговго дня використали слабість рухів і проголосили свою автономію з урядом д-ра Йозефа Тіса на чолі. Натомість українці, у дусі постанов міжнародного Сен-Жерменського договору та самої конституції Чехо-Словаччини, продовжували змагати до здобуття своїх національно-автономних прав. Щоб не виступати поділено, політики з обидвох національних рад, Української та Руської, очолюваних о. А. Волошином і д-ром Йосифом Камінським респективно, 8-го жовтня 1938 р. на спільній нараді в Ужгороді створили автономний уряд Підкарпатської Руси, на чолі з Андрієм Бродієм та міністрами Едмундом Бачинським, Іваном Пєщаком, Юліяном Реваєм, о. Августином Волошином і д-ром Стефаном Фенциком.

Три дні пізніше, 11-го жовтня 1938 року Прага погодилася на автономний уряд, який негайно перебрав адміністрацію країни у свої руки. В цьому уряді Ю. Ревай обняв ресорт міністра комунікації, тобто залізниць, пошти й публічних робіт, а о. А. Волошин ресорт охорони Здоров'я та соціяльної опіки. Обидва вони негайно приступили до зорганізування праці своїх міністерств, але й одночасно слідкували за ходами Андрія Бродія та Стефана Фенцика, які вели таємно акцію за злуку Закарпаття з Мадярщиною. Зраду виявлено на гарячому вчинку в Празі, де з наказу міністра Справедливости Фаєрабенда заарештовано Андрія Бродія. Негайно передано пост прем'єра о. Августинові Волошинові, а в склад кабінету ввійшли, як міністри Юліян Ревай і Едмунд Бачинський. До своїх попередніх завдань дістав Ю. Ревай також ресорт народного господарства.

В Хусті міністер Ревай заанґажував до праці штаб віддалих фахівців і керовані ним ресорти діяли, як на існуючі відносини, дуже справно. Пошта й телефон і телеграф діяли справно, без перерви; залізничний рух наладнано, а навіть вже пущено в рух залізниці через мадярами забрані території; перервані головні шляхи сполучено й розпочато будову нових, а на них наладнано постачання харчів, зокрема кукурудзи з Румунії. Одним із найактивніших співробітників у всьому цьому був інж. Леонід Романюк. Юліян Ревай, як міністер господарства Карпатської України, встиг навіть підписати єдиний міжнародний договір уряду, а саме з німецькими фірмами для видобування копалин у Карпатській Україні.

Як молодший віком, а тим і енерґійніший від прем'єра Августина Волошина, Юліян Ревай постійно заступав інтереси Карпатської України в Празі, беручи постійно участь у засіданнях федерального уряду Чехо-Словаччини, що його очолював від 1-го грудня 1938 року Рудольф Беран. Саме міністер Юліян Ревай із своїми хустськими референтами вів переговори із празькими чинниками у справах федерального бюджету й карпато-української пайки в ньому аж до початку березня 1939 року, коли узгіднено всі розходження, але спільні вороги федерації чехів, словаків і карпатських українців рішили цю федерацію знищити. Останній раз взяв участь Юліян Ревай у засіданні федерального уряду в Празі 6-го березня 1939 року, предметом нарад якого були зокрема справи господарські. Того ж самого дня його звільнив прем'єр Рудольф Беран із становища федерального міністра, а тим самим і з посту міністра у уряді Карпатської України, хоч уже було по виборах і саме в підготові було перше засідання Сойму Карпатської України, обраного в загальному й таємному голосуванні ще 12-го лютого 1939 року. Очевидно, Юліяна Ревая обрано послом до цього Сойму.

Із доручення прем'єра А. Волошина, міністер Юліян Ревай виїхав таки 6-го березня 1939 року до Відня, щоб завершити подробиці підписаного господарського договору. Події покотилися таким темпом, що він не мав уже змоги повернути на Рідну Землю, тому й не брав участи у засіданні членів уряду та послів до Сойму 14-го березня 1939 року, які рішили проголосити повну самостійність Карпатської України після проголошення самостійности Словаччини. Це проголошення він зробив почерез хустську радіовисильню, в приявності членів уряду й послів до Сойму, як і Проводу Українського Національного Об'єднання та Української Народної Ради Карпатської України і масово зібраного народу о год. 6:30 увечері в будинку Президії Влади сам прем'єр законного Уряду Карпатської України, монс. д-р Августин Волошин.

По проголошенні самостійности в новому уряді Карпатської України Юліян Ревай став міністром закордонних справ і в тому характері нотифікував він амбасадорів передових країн світу в Празі про проголошення самостійности Карпатської України. Цю нотифікацію фізично доручив їм д-р Вікентій Шандор і йому підлеглі працівники Канцелярії Уряду Карпатської України у Празі. Після того, як у середу, 15-го березня 1939 року Сойм прийняв конституцію Карпато-Української Республіки й під головуванням проф. Августина Штефана обрав одноголосно монс. д-ра А. Волошина Президентом Республіки, новообраний Президент іменував Юліяна Ревая прем'єром Уряду Карпато-Української Республіки та міністром закордонних справ.

[Продовження буде]

Вступайте в члени Українського Народного Союзу!

Косиґін обіцяє...

(Закінчення зі стор. 1)

вишлють до В'єтнаму „добровольців", якщо Китай негайно не відтягне своїх військових частин. Про деякі аспекти совєтського заанґажування у війну, говорив Віктор Люїс, правдоподібно посередник поміж Політбюром і закордонними газетами. Люїс помістив недавно в німецькій газеті „Більд Цайтунґ" статтю у якій стверджує, що „росіяне напевно вмішаються у совєтсько-в'єтнамський конфлікт, якщо Китай не відтягне скоро своїх військ з в'єтнамської території". З подібними погрозами виступила також „Правда", орган ЦК КПСС. Очевидно, Люїс знає, які можуть бути з цього наслідки. Китайська Народна Республіка матиме закриті двері до відвороту, бо відворот означав би втрату престижу і тоді може розпочатися війна на велику скалю не тільки між Китаєм, В'єтнамом і СССР та його сателітами, але також з участю інших держав, може навіть З'єднаних Стейтів Америки.

На Захід продістаються також вістки, що до участи у війні закликають Москву кубинські авантурники, які вдержують у В'єтнамі своїх військових дорадників і є згідні вислати більші військові континґенти. Обидва совєтські верховоди, а також „Правда", поновно обвинуватили уряд ЗСА, що він заохочував китайців до відплатних акцій.

ПОЯВИЛАСЯ КНИЖКА „ЕТЮДИ" М. КОВАЛЬСЬКОГО

Ню Йорк. — У видавництві „Україна" появилася перша збірка поезій п.з. „Етюди" Миколи Ковальського. Появилася вона в другу річницю трагічної смерти автора в селі Курбон, Франція.

Ця збірка складається з різноманітної тематики, поділена на такі розділи: Заспів, Інтимне, Мати, Волинь, Серце, Ритм, Париж, Тандем і „Хутір Ялівець". Книга починається авторським словом, а кінчається післясловом упорядника цього збірника, біографічною сильветкою та списком жертводавців, які уможливили це видання.

Упорядник збірника „Етюди" проф. М. Степаненко пише, що деякі з поміщених творів були друкувані раніше, зокрема в „Літературно-Науковому Вістникові" у Львові, редаґованому Д. Донцовим.

Автор „Етюдів", який не мав щастя побачити бодай одну надруковану збірку, а писав впродовж півстоліття, зазначає у своєму авторському слові, що „Шукання ритму засобом української мови — то було завданням автора. Повторюю: чи вдалося те авторові, чи ні — то інша справа. Але власне „ритм" — то є, на погляд автора, головною ознакою цього збірника. Тому то цей збірник носить назву „Етюди".

Ціна збірки — 3.75 дол. Книжку можна набути в українських книгарнях Ню Йорку.

Видавництво „Сучасність"
запрошує на
ВЕЧІР-ЗУСТРІЧ
з ЮРІЄМ ШЕВЕЛЬОВИМ
з нагоди появи книжки ЮРІЯ ШЕРЕХА
„ДРУГА ЧЕРГА"
У програмі: „Жива рецензія" — проф. І. ФІЗЕРА та СЛОВО АВТОРА
Зустріч відбудеться:
Субота, 10 березня 1979 р., о 7-ій год. веч.
в Українському Інституті Америки
2 Схід 79-та вул., НЮ ЙОРК, Н. Й.
Після програми ТОВАРИСЬКА РОЗМОВА при перекусці.
Вступ: 3.00 дол.

ЗВИЧАЙНІ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
ЧЛЕНІВ
УКРАЇНСЬКОЇ ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ
„САМОПОМІЧ"
у Філядельфії, Па.
відбудуться
в неділю, 25 березня 1979 р., о год. 3 по пол.
в домівці Спортового Т-ва „Тризуб"
при 4932 Норт Брод вул., ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.

ПОРЯДОК ДНЯ:

1. Відкриття Зборів та ствердження правосильности.
2. Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
3. Звіт Дирекції: а) Голови, б) Скарбника.
4. Звіт Кредитового Комітету.
5. Звіт Контрольної Комісії.
6. Запити і дискусія.
7. Вибір: а) двох членів Дирекції, б) одного члена Кредитового Комітету.
8. Бюджет на 1979 рік.
9. Біжучі справи.
10. Закриття Зборів (передбачається на около 6-ту годину вечора).

Реєстрація членів почнеться точно о год. 2-ій по пол.
Прохається членів принести членську книжечку.

ДО ЗЕМЛЯКІВ СТАНИСЛАВІВЩИНИ

Як відомо всім нашим дорогим землякам „Альманах Станиславівської Землі" — книга битія нашої найвужчої батьківщини — появилась друком на 959 сторінках великого формату, з коло 500 світлинами історичних місць і осіб, та все таки не вичерпала всього матеріялу. Деякі статті й спомини багатьох авторів остались недрукованими з причини величини першої книги „Альманаху". Деякі статті й спомини, що повинні б бути друковані в такій книзі, як наш „Альманах" — на жаль не були на час написані.

Другий том „Альманаху"

Третій З'їзд Земляків Станиславівщини, що відбувся 1977 року, рішив виповнити всі прогалини першого тому „Альманаху Станиславівської Землі" виданням другого тому, в якому мали б бути друковані матеріяли, що були нам надіслані, а не використані, та — що найважніше — всі ті матеріяли, на брак яких звертали нам увагу багато наших земляків. Ото ж просимо дорогих земляків, що мають щонебудь написане, або що можуть щонебудь написати ще, або знають осіб, які могли б щонебудь написати для доповнення історії й образу Станиславівської Землі — прислати, що маєте, або повідомити нас, що й коли ми могли б від них сподіватись.

Головним редактором другого тому згодився бути д-р Микола Климишин, а до нової Редакційної Колегії вже згодились приступити п-і Дарія Бойчук, д-р Осип Бойчук, інж. Роман Крохмалюк, д-р Михайло Логаза, Володимир Макар, Осип Новицький, д-р Юрій Railway Фединський і Василь Щербій. Листа Редакційної Колеґії ще не замкнена й радо повітаємо додаткових членів, охочих до праці.

Нова Редакція вже приготовила показник імен і назв з першого тому, що буде доповнений даними з другого тому й поміщений в кінці другого тому. Самий показник може виповнити около 120 сторін друку. Також нова Редакція вже переглянула всі матеріяли, що були остались у сл. п. редактора-впорядника першого тому, Б. Кравцева. Список цих матеріялів цікаві автори можуть одержати на бажання для орієнтації, які статті чи спомини вже є, а яких саме ще бракує.

Отже праця для видання другого тому „Альманаху Станиславівської Землі" вже почалась. Чи буде ця праця вповні задовільно завершена, залежить від усіх Вас, дорогі Земляки. Щоб довершити це наше діло — мусимо всі подбати, щоб зголосились якнайшвидше автори доповняльних матеріялів до другого тому „Альманаху" — статтей, споминів, світлин. Всю кореспонденцію в редакційних справах просимо ласкаво слати на адресу:

Mrs. Lydia Y. Hladky
148 College Place
South Orange, N. J. 07079

Рівночасно пригадуємо, що багато земляків ще й досі не бачили першого тому нашого „Альманаху". Чи не пора усім нам запізнатись з ним? Ціна першого тому є 36.00 дол., з поштовою пересилкою, й замовлення прохаємо слати на наступну адресу:

Mr. Eugene Lutzky
39-26 — 65th Street
Woodside, N. Y. 11377

Четвертий З'їзд

Приємно нам також повідомити всіх наших земляків, що наступний, четвертий з черги З'їзд Земляків Станиславівщини плянується на дні 30 червня й 1 липня 1979 року в місті Торонто, Онтаріо, в Канаді. Місцевий комітет наших земляків у Торонті приготовляє пограму, про яку скоро подасть окремий комунікат. Тут хочемо тільки приготовити вас, щоб ви взяли ті дні під увагу в плянуванні ваших вакацій, а коли хочете замовити собі кімнати в готелі та дістати наперед усі інформації, то пишіть негайно до голови торонтонського комітету на адресу:

Mr. D. D. Popadynec
22 Dewitt
Islington, Ont., M9B-3E1
Canada

До приємної зустрічі в Торонті!

Центральний Комітет Земляків Станиславівщини

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ
повідомляє, що
ВИСТАВКА
МИСТЕЦЬКОЇ СПАДЩИНИ
бл. п. ЯКОВА та СУЗАННИ МАКОГІН-РОЗУМОВСЬКИХ
продовжена
до 14-го березня 1979 року

Т-во за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви Відділ в Ню Йорку
ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО
в неділю, 11 березня 1979 р., о год. 1:30 по пол.
у великій залі
Українського Народного Дому в Ню Йорку
відбудеться
ДОПОВІДЬ
о. ПЕТРА СТЕЦЮКА
настоятеля собору св. Софії в Римі
НА ТЕМУ
„ОСТАННІ ПОДІЇ В НАШІЙ ЦЕРКВІ"
Все Українське Громадянство до численної участи запрошує —
УПРАВА

„ІДЕЯ ЗЛИТТЯ НАЦІЙ"...

(Закінчення зі стор. 1)

Свята Україна закликає братерські народи і племена Землі об'єднатися в Зоряне Братерство Духовних Націй і Племен, щоб протистояти всепланетній катастрофі і відтворити Єдність Сфери Життя...

Ми пропонуємо кілька елементів і аспектів грядущого внутрішнього ПРАВА, котре ляже в основу Книги Буття Святої України або інших Святих Народів.

Ми певні, що Внутрішнє Право, яке враховує інтереси і суверенність кожної творящої істоти Життєвої Сфери, змінить докорінно еволюційну ситуацію Плянети, відверне катастрофу, збратає народи Землі в єдину сім'ю, а всіх живих істот і сутностей в монолітну духовну цілісність.

Хто виступить супроти ТАКОЇ ПЕРСПЕКТИВИ?

Людина і Нація.

1. Людина і Нація — невіддільні. Людини поза народом нема. Мова, людський образ, традиції, культура, почуття, перспективи зростання духу, спадкоємність вірності, мужності, іспиту духу — все це і багато іншого дає Людині Нація, Народ, Плем'я.

Поза Народом нема шляху Буття для Людини. Отже з повним правом можна збагнути Націю, Народ, як Живого Бога, як проявлену Вищу Матір. Тому зрада Народові — є зрада самого Духа Буття.

2. Земля, де історично визріває Нація, Народ, її кордони, її державний устрій, її адміністративні зобов'язання чи угоди з іншими адміністраціями — все це лише тимчасові прояви зовнішнього життя, які не зв'язують дух ОБОВ'ЯЗКОВІСТЮ.

Головне в Народові — Дух Вільности, Дух Вічного Пошуку й Оновлення, який і є Духом Єдиного Життя.

Земля може загинути від космічних катаклізмів, може бути окупована сильнішими сусідами; звички, вбрання, спосіб життя, техніка і т. д. можуть мінятися відповідно до можливостей і духу епохи, але єдине, що ВАРТО ЗБЕРЕГТИ НАВІКИ — ВІДЧУТТЯ СВОЄЇ УНІКАЛЬНОСТИ, ЄДНОСТИ, НЕПОВТОРНОСТИ, бо це і є творчий Дух Еволюції.

Народ, який втрачає відчуття своєї унікальности і неповторности стає космічним прахом і викреслюється з скрижалів Буття. Особа, яка духовно пориває з Рідним Народом, викидається з Лона Народу і щезає в мороці Небуття.

3. Виходячи з вищесказаного, можна збагнути, що ідея „злиття націй" — злочинна, антиеволюційна і повинна бути відкинута раз і назавжди.

Людство — є сім'я Неповторних Народів.

Люди — є унікальні Квіти Духу, котрі виростають на стовбурі Народного Древа Буття.

4. Нація і Держава — не тотожні явища: Нація вічний Дух Еволюції. Держава — лише тимчасова форма прояву народного життя. Тому громадяни Святої України мають право і можливість визначити своє ставлення до тієї держави, де вони мешкають, відповідно своїх духовних ідеалів Братерства, Єдности і Чести...

7. Буття Нації, Буття Святої України опирається на Душу Людини, а не на адміністративно-географічні основи. Тому Дух Української Духовної Республіки проявляється там, де знаходиться громадянин Святої України. Там він стерджує школу для своїх дітей, для розвитку своєї мови, своєї культури, там він створює культурні центри, свої видавництва, радіостанції, храми і т. п.

8. Практично Свята Україна проявляється там, де є Духовний Українець. Тому Святий Українець стає Громадянином Всесвіту, Божим Громадянином.

9. Практично Свята Україна стає Всесвітнім Народом і тому називає себе членом Єдиної Божої Всесвітньої Сім'ї — Родини.

Всі стосунки між народами визначаються розумінням цієї Єдности...

Нація і Всесвіт.

СВЯТА УКРАЇНА — ВІДНИНІ ВІЧНА РЕАЛЬНІСТЬ ДУХОСФЕРИ. ДЕРЗАЙТЕ, ЛИЦАРІ ДУХУ. З ВАМИ ДУХ МАТЕРІ-УКРАЇНИ, НАД ВАМИ — ПОКРОВ ВЕЛИКОЇ МАТЕРІ ВСЕСВІТУ.

1977
Україна

Олесь Бердник"

Провідник робітників...

(Закінчення зі стор. 1)

профспілку, вичерпали усі інші заходи перед урядовими профспілками і урядовими чинниками, щоб привернути справедливість і опіку над робітниками. Вони апелювали до ЦК ЦК КПСС, Ради Міністрів СССР і совєтської преси, але не одержавши жадної відповіді, рішилися на радикальний крок створення незалежної спілки, бо кількість невдоволених робітників, або тих, які з різних причин були звільнені з праці, збільшувалася з кожним днем. Організатори виготовили статут „Вільної Профспілки Совєтського Союзу", повідомили що понад 200 робітників стали її членами, а відтак внесли прохання до Міжнародної Організації Праці (МОП) в справі формального визнання.

Однак, на початку лютого 1978-го року совєтські власті заарештували 5 членів-основників цієї спілки, які постійно вказували, що їхньою метою є тільки обороняти інтереси тих робітників, які домагалися покращання умов праці, чи критикували урядову робітничу спілку за недостатню увагу до проблем робітництва і тих, яких за ті вимоги і ту критику звільнено з праці. Деяких ув'язнено, а інших запроторено до закладів для умовохворих, між ними Клєбанова.

Проте в квітні і травні минулого року „Вільна Профспілка" знову видвигнула вимоги своїх основників, хоча в той час совєтські власті вже були заарештували біля 40 членів цієї незалежної профспілки.

Відтак на Захід далі продіставалися вістки про діяльність „Вільної Профспілки" і про переслідування її членів совєтськими властями. Зажалування дійшли до Міжнародної Організації Праці, і як уже інформовано, одна з її комісій відмовилася прийняти протест Москви проти цих закидів. Тому у середу, 28-го лютого, Леонід Костін і Пйотр Піменов виступили на засіданні управи МОП, заперечуючи закиди і твердячи, що Владімір Клєбанов „психічнохворий".

НОВІ ПОЛІТИЧНІ...

(Закінчення зі стор. 2)

політики СССР. Не треба хіба додавати, що така наша акція мусить передусім спиратися на дійсні, реальні факти, на події в Україні, щоб вони не набирали краски еміграційних „принципових" фантазій, відірваних від подій в Україні.

Такі наші завдання вимагають насамперед зосередженої і розумної, при тому далекоперспективної політики. На жаль, в умовах нашої еміграційної політичної дійсности, це тільки теоретичні міркування. Впродовж останнього часу до мінімум змаліли будь-які можливості створення такого політичного осередку, який справді займався б дійсно визвольними проблемами. Замість того ми маємо різні політичні ґетта, які всю свою енергію зуживають на внутрішні міжусобиці і в зв'язку з цим, для прикриття особистих сварів і амбіцій, висувають на перше місце паперово-принципіяльні проблеми, які з сучасною дійсністю в Україні не мають нічого спільного. Такий стан паралізує нашу справді визвольну політику й зводить її до еміграційної карикатури. Час уже, щоб наша громадкість сказала своє слово.

го розвитку подій у світі й нового укладу політичних сил перед нашою визвольною політикою відкриваються нові можливості. Насамперед може послабитися тиск опуртуністичних сил на Заході, які в ім'я розрядки цілком промовчують національну проблематику в СССР і неприхильно ставляться до національно-відосередних змагань неросійських народів. Це дасть нам куди кращу змогу популяризувати нашу справу на Заході, й при тому популяризувати ідею ліквідації СССР як імперіяльно-агресивної загрози для світу (тут наші політичні інтереси цілком сходяться з китайськими).

З другого боку ми мусимо нашу акцію скерувати в тому напрямі, щоб визвольні змагання неросійських народів в СССР стали постійним і важливим політичним фактором світової політики. У зв'язку з цим першорядної ваги набирають заходи скеровані в напрямі зв'язків і подання інформацій про сучасне становище в СССР, зокрема в Україні, висвітлювання русифікаційної політики, виявлення російського імперіялізму як основної бази міжнародної

ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ У ВАШІНҐТОНІ

Вашінґтон. — Об'єднання Українців Вашінґтону, Осередок Наукового Т-ва ім. Шевченка і Вашінґтонська Група УВАН інформують, що в неділю, 11-го березня ц. р., відбудеться Концерт для вшанування 165-ої річниці народження і 118-ої річниці смерти Тараса Шевченка.

Концерт відкриє голова Об'єднання Д. Корбутяк, проф. П. Одарченко промовлятиме на тему „Шевченко і сучасний рух опору в Україні", а чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії, диригент Михайло Длябога, фортепіян Галя Мазурок-Рей, виступить зі своєю програмою на Концерті.

Концерт відбудеться в авдиторії „John F. Kennedy High School, 1901 Randolph Rd., Silver Spring, Md.". Початок о 4-ій год. по полудні.

Замість квітів на могилу
бл. п. Антона Ґули
четаря УГА, дир. Пов. Союзу Кооператив в Перемишлі
складаємо 25.00 дол.
на Фонд Катедри Українознавства при Гарварді.

Родині Покійного щирі співчуття.
Катерина і Андрій БУК з Ріднею

Замість квітів на могилу Дорогої Тети
бл. п. Орисі Шухевич
складаю 15.00 дол.
на „Церкву в Потребі".
Дарія ШУХЕВИЧ-ЛОМНИЦЬКА
Веніс, Фльорида

Товариство Рідна Школа в Детройті
повідомляє Українське Громадянство, що з нагоди
ПЕРШОЇ РІЧНИЦІ СМЕРТИ
св. п. КАТЕРИНИ ВИШНІВСЬКОЇ
та
ТРЕТЬОЇ
сл. п. ген. ОЛЕКСАНДРА ВИШНІВСЬКОГО
Добродіїв Рідної Школи, які в своїм заповіті залишили на потреби Школи Українознавства 1,300.00 дол.
буде відслужена
ПАНАХИДА
в церкві св. Андрія в Детройті, Міш.
при 5130 Прескот вул.
дня 18 березня 1979 р., о год. 12-ій дня
Просимо Українську Громаду про молитви за спокій Їхніх Душ.

Неділя, 11-го березня 1979 року
година 4-та по пол.

Auditorium Theatre, 70 East Congress Parkway
Chicago, Ill.

Квитки до набуття: Дельта, Українська Книгарня, Ставропігія, Каси „Самопоміч" і „Певність" та в день концерту в касах Театру.

Український Конґресовий Комітет Америки — Відділ в Чікаґо, Ілл.
запрошує всю Українську Громадськість Чікаґо й околиці на

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ СВЯТКУВАННЯ

УЧАСТЬ У СВЯТКУВАННЯХ БЕРУТЬ:

НАДІЯ СВІТЛИЧНА — Слово про Поета
ГАННА КОЛЕСНИК, меццо-сопрано
ЕВГЕН ҐРАТОВИЧ, СКРИПАЛЬ
ОКСАНА БАТОРФАЛЬВЕ, деклямація
Чоловічий Хор „СУРМА" — диригент д-р ВАСИЛЬ ТРУХЛИЙ
Юнацький Хор СУМ „ВАТРА" — диригент ОКСАНА ФЕРЕНС
Танцювальний Ансамбль СУМ „УКРАЇНА" — хореограф ЕВГЕН ЛІТВІНОВ

В Ню Гейвені відзначено день уродин Патріярха Йосифа

Ню Гейвен, Конн. (М.Я.). — Стараннням Товариства За Патріярхальний Устрій Помісної Української Католицької Церкви, Відділ Ню Гейвен, відзначено 87-ий день уродин Патріярха Йосифа. В неділю, 18 лютого 1979 р., після Торжественної Літургії в наміренні Патріярха Йосифа відбулися в церковній залі урочисті громадські сходини. Сходинами проводив, сказавши вступне і заключне слово, д-р Михайло Снігурович. О. Роман Ґолемба, парох УКЦ в Ню Гейвені, провів молитву, та вніс „многолітсвіє" Патріярхові Йосифові, яке відспівали усі присутні. Головним промовцем був мґр Михайло Бойко, член Крайової Ради і голова місцевого Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій П У К Церкви, який виголосив змістовну доповідь та закликав присутніх до посиленої акції в справі офіційного визнання Апостольським Престолом Помісности Української Католицької Церкви під проводом Патріярха Йосифа.

У Лігай Веллі відзначено Січневі Акти

У неділю, 21-го січня ц. р., у залі Мюлинберзького коледжу-театрі мистецтва, при 24-ій вул. і Чюв, о 5-ій год. вечора, заходами Лігайвелійського Відділу УККА при співучасті Відділу УККА Редінг, Па., відбулась імпреза-концерт для відзначення Двох Великих Державних Актів, Січнево-історичних подій в добі творення Незалежности. Концерт проходив при почесній президії українського духовенства з місцевих й довколишніх парафій, в якому взяв участь конгресмен Дон Ріттер з дружиною, посадник міста В. Істону — Джеймс Келлі та інші особи з видатного американського політичного світу.

Концерт розпочато американським і українським національними гимнами; співала вся публіка до фортепіянового супроводу д-ра А. Кіпи. У першій частині концерту, після привітального слова голови Відділу УККА — д-ра А. Кіпи, Національний Ансамбль Бандуристів „Бурлаки" з Вілмінгтону, Дел., під мистецьким керівництвом Сергія Ковальчука, виконав: „Встає хмара" — муз. Ємця, „Гей злітались орли" — Стеценка і „В зеленім гаю" — народна пісня.

Згодом виступив український танцювальний ансамбль „Волошки" з Філадельфії, Па., під мистецьким керівництвом хореографа Зої Граур-Корсунь. Заблистіла краса українського танку, коли при музичному аранжуванні А. Вовченка, ансамбль виконував: „Коломийку", „Аркан" і „Раківчанку", а після їхнього виступу, знову ансамбль „Бурлаки" виконав: „У вишневім саду" — народна пісня, „Крізь села дорогами" — Стеценка і „Віє буря УПА" — Гордія.

У другій частині „Волошки" виступили у „Вечірньому зборі" при дуетному танку Л. Кончака і Б. Михайліва. „Плетінка" була майстерним виведенням танку.

Головну промову на святі в англійському перекладі про прагнення Українського Народу у творенні власної Держави, схарактеризував у своєму слові д-р А. Кіпа. Він згодом прочитав видані Проклямації Українського Дня Незалежности, що їх видали посадники міст: Аллентавну, Бетлегему і В. Істону. Представивши почесну президію, попросив конґресмена Дона Ріттера до слова.

Конгресмен Дон Ріттер, який до речі перебував в Україні, розуміє українську мову, як теж російську, у своєму слові виголосив глибокі сподівання „що духа Шевченка, духа Петлюри, ніколи вже вбити не зможуть московські можновладці в душі української людини".

Тут знову виступили „Волошки" і при хореографічному веденні В. Суліма, вони виконали: „Тропотянку" і „Гопак" в музичній аранжеровці Р. Бородієвича і А. Вовченка, при сольових виступах: Л. Петрика, Т. Левицького, Р. Масюка і Б. Михайліва і у дуетній появі: С. Януш і А. Граур піь бурхливі оплески публіки у фінальному виступі „Волошків", закінчено мистецькі виступи.

Від імені Лігайвелійського Відділу УККА всім виконавцям імпрези склав подяку д-р А. Кіпа.

22-го січня у ранніх годинах, відбулося врочисте передання виданих Проклямацій Українського Дня Державности та вивішення національних прапорів на щоглах міських Управ, в присутності українських делеґацій в Аллентавні, Бетлегемі і В. Істоні.

У місцевій пресі поміщено знімку зі заміткою про значення відзначувань „Дня Української Державности".

І. Стасів

Честерська громада при праці

Українська честерська громада, очолена Відділом УККА, розпочала другу половину 1978 року надзвичайно інтенсивно та поділовому.

Вже на початку каденції нової Управи було рішено влаштувати в нашій громаді великий концерт української пісні й танцю при допомозі запрошених сил з-поза нашої громади, щоби в цей спосіб показати українському оточенню красу та чар нашого духової культури та придбати в цей спосіб потрібних приятелів у нашому тяжкому змагу за буття Нації там же на „рідній не своїй землі".

Виконуючи згадане рішення, влаштовано 15-го жовтня 1978 року Великий Український Концерт у просторій авдиторії місцевого коледжу Вайднер, а до виконання цього концерту запрошено дві висококваліфіковані сили з Філядельфії, а саме чоловічий хор „Прометей" та танцювальну групу „Волошки".

Ця надзвичайно вдала імпреза принесла не тільки великий моральний успіх українському імені, але рівнож дала понад 900 дол. чистого прибутку, який призначено на стипендійний фонд для незаможних студентів українського походження.

У листопаді, який по нашій національній традиції є місяцем „українського інваліда", автор цього допису перевів збірку на окрему листу, яка у висліді дала суму 238 дол. і гроші ці вже переслано до Централі.

Йдучи за покликом Централі УККА в Ню Йорку, Управа Відділу УККА видала окреме звернення до українського громадянства в справі всеукраїнської маніфестації в Ню Йорку в дні 26-го Листопада 1978 року і автор цього допису зайнявся її зорганізованням на терені нашої громади. Честерська громада вислала на маніфестацію один автобус із сорока особами.

Одною із надзвичайно вдалих імпрез була Листопадова Академія, влаштована 3-го грудня 1978 р., тобто із деяким запізненням, але із дуже важливих причин. Згадана Академія так своїм багатим змістом, як рівнож формою згуртувала понад двісті осіб свідомого громадянства в просторій авдиторії Школи св. Духа при місцевій українській католицькій церкві.

Академію розпочала співом американського національного гимну п-і Ірена Бандирська Лонг, яка своїм сопраном насолоджує українську публіку при кожній імпрезі.

Програму Академії заповнили виступи мішаного та жіночого хорів при українській католицькій церкві під керівництвом п. Володимира Корчинського, який є рівнож містоголовою та культурно-освітнім референтом місцевого Відділу УККА: промови обома мовами, українською та англійською, деклямації, фортепіянове сольо та виступи дітей цілоденної Школи св. Духа та Школи Українознавства.

Промову українською мовою виголосив запрошений гість із Філядельфії п. Богдан Гаргай, який є головою Центрального Союзу Українських Студентів, а по-англійському п. Ігор Кизюк, секретар англійської мови в місцевому Відділі УККА. Аналізуючи обидві промови можна сказати, що вони були дуже до себе зближені не тільки формою, але рівнож способом їхнього виголошення. Обидва промовці — це вихованці молодшого покоління, які одержали свою освіту поза межами батьківщини, але оба продемонстрували надзвичайне знання матеріялу та вміння його передання слухачам, причому бесідник української мови виказав велике знання літературної української мови. Його певність себе, його чудова дикція та добір літературних слів захоплювали вдумливого слухача.

Вправді обидві промови торкалися цього самого матеріялу, однак п. Гаргай завдав собі чимало труду та часу, щоби так послідовно змалювати часи перед Листопадовим Зривом, як рівнож самий Зрив, його наслідки та значення для будучого покоління.

Хоча наслідки листопадового зриву не увінчалися бажаним успіхом, то цього не можна брати на рахунок якогось недбальства, чи неприготованости, бо сили ворогів, що нас оточували в тому часі були так великі, що вже саму відвагу тодішніх наших провідників- рішитись на всенародний зрив, належить назвати надлюдським геройством Українського Народу на тому клаптику української землі (Галичини).

Революція ця на західньоукраїнських землях зродила великих Героїв-мучеників, яким ім'я „Без числа", вони гинули з піснею на устах за велику Ідею, на яку ждав український Нарід понад п'ятсот років, а Ідеї цієї революції продовжували славні сили України в рядах невмирущої УПА, в рядах Дивізії Української Народної Армії, і сьогодні цю ідею продовжують тисячі знаних і незнаних Героїв, що догоряють у казаматах російської тюрми народів... Невмирущі імена таких борців українського народу, як: Евген Коновалець, Семен Петлюра, Степан Бандера, Роман Шухевич-Чупринка, Валентин Мороз, Лук'яненко, Світличний, Шухевич та сотні-знаних і незнаних наших Героїв це чародійні та динамічні сили, які породжують щораз нових і нових Героїв-месників за найвищий Ідеал народу, тобто за його волю.

Мішаний хор при місцевій українській католицькій церкві по-мистецьки відспівав пісні: „Слава Героям", музика Сметани і „Видиш брате мій" музика Купчинського, а жіночий хор під тим самим керівництвом відспівав теж по-мистецьки пісню „Розпрощався стрілець" в обрібці Зої Маркович та В'язанку народних пісень.

Чудові народні одяги жіночого хору звертали на себе окрему увагу глядачів, а їхня приготованість, такт та краса голосів готують цій співучій, а до цього досить молодій одиниці-світлу будучність...

У дальшій частині програми п-а Віра Малецька відчитала чудовий віршпоему О. Грицая під назвою „На смерть Вождя", присвячений світлої пам'яті Евгенові Коновальцеві.

Молодий студент місцевого УМІ, кляси пані Грабової відограв на фортепіяні сольо „Поема", музика О. Жука.

Поважну частину програми Академії виконали діти Школи св. Духа при місцевій українській католицькій церкві та діти Школи Українознавства.

Неначе чудові маки та волошки наших українських піль-замаїли сцену народні одячи дітей цілоденної Школи св. Духа на сцені, які під керівництвом Сестер та учительського збору Школи, при активній допомозі п-і Лідії Грабової, в руках якої спочивав фортепіяновий супровід- відспівали незвичайно гарно пісні: „Ми йдем вперед", стрілецька пісня, „Зірвалася хуртовина" музика Витвицького і „Збудись Україно", повстанська пісня.

Крім цього шкільні діти продеклямували гарно рівнож дві збірні поеми, а саме „Молитва", слова Перелісної у виконанні Мішель та Михася Гаврилюків, та поему „Надійшов Листопад", слова Завадовича, що їх збірно виконали Колін Данеллі, Григор Бичковський, Брагіта Колінська і Ван Гладаш.

У другій частині програми Академії виступили діти Школи Українознавства, які із-за неприсутности управителя Школи п. Івана Ковальчука, під керівництвом п-і Олі Маршалок, учительки цієї ж Школи та при фортепіяновому акомпаньяменті Давида Комановського, відспівали надзвичайно вдало пісні: „Гей же ставайте рядами", слова Савицької, муз. Фоменка та „Марш", музика О. Тарнавської.

Вірш „У день Листопада", твір Василя Болонки віддеклямував з чуттям Андрій Болонка, а вірш „У День Першого Листопада" слова Черкасенка, віддеклямував вдало Йосиф Шупа.

Крім цього вірші: „Листопадовий спогад", „У Листопаді" та „У Свято Листопада" виконали збірно діти Школи, а сами: Лідія Кизюк, Дана і Варвара Галко, Степан Кизюк, Мішель Кизюк, Доротея Кизюк, Ліса Фултон, Норма Галко, Ерик Кухта, Ол. Маршалок, Мих. Лоян і Адріян Захаріясевич.

Всі виступи дітей Школи Українознавства, хоча чисельно вони не великі, були виконані дуже вміло, а зокрема у співучих точках вони виявили великий такт і знання співаних пісень. Хоча скромна, на честерські відносини, але добірна публіка надгороджувала всіх виконавців концерту рясними оплесками.

Академію закінчено відспіванням українського національного гимну.

Мгр Володимир Сич

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 10-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні збори Т-ва „Дністер" 361-ий Відд., о год. 3-ій по пол. в домівці Т-ва, в УНДомі при 142 Друга Авеню. На порядку зборів: звіти Управи, К. Комісії та вибір нової Управи на 1979 р. Проситься усіх членів прибути. Якщо на означений час не буде потрібної кількости присутніх, збори відбудуться півгодини пізніше без огляду на кількість присутніх із важністю схвалених рішень. Домівка Т-ва відкрита в вівтірки і п'ятниці від год. 6-ої до 8-ої веч. — Управа.

СУБОТА, 10-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270-ий Відд., о год. 7:30 веч. в УНДомі. Управа на 1979 р.: А. Струк, пред., В. Бутковський, зас. пред., С. Островський, фін. секр. — касир, А. Роїк, заст. фін. секр., В. Карий, Л. Ляхоцька і В. Мацяк — К. Комісія. С. Островський і А. Струк — організатори чл. Представники до УККА і Надгудсонської Округи Відд. УНС. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — В. Бутковський, рекр. секр.

НЕДІЛЯ, 11-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

ГЕММОНД, Індіяна. Річні загальні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 107-ий Відд., о год. 4-ій по пол. в домі п-ва М. Возняк, 1221 170 Плейс. На порядку: звіти членів Управи і К. Комісії та вибір Управи на 1979 р. Проситься чл. прибути своєчасно. — В. Ванжула, секр.

НЕДІЛЯ, 25-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

ОМАГА, Небраска. Річні збори Т-ва Згода 354 Відд., о год. 10:30 ранку в залі Укр. Кат. Церкви, 2466 Савт 16-та вул. На порядку: звіти Управи і К. Комісії та вибір нової на 1979 р. Проситься чл. прибути. — Управа.

МАЯМІ, Фльорида. 368-ий Відділ відбув Загальні збори, 23-го лютого 1979 року на яких перевибрано Управу Відділу в такому самому складі як попередньої каденції. — Управа.

НЕДІЛЯ, 25-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

НЮАРК, Н. Дж. Річні збори Т-ва Орлик 27-ий Відд., о год. 1:15 по пол. в залі школи св. Ів. Хрестителя при Санфорд і Айві вул. Проситься чл. прибути. — В. Сенежак, предс., Л. Олесницька, секр.